

nowosad

KRZYSZTOF NOWOSAD (1951–2000)

Krzysztof Nowosad urodził się 13 stycznia 1951 roku w Jeleniej Górze. W 1968 roku ukończył VI Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Reytana w Warszawie, a następnie w 1973 roku Wydział Elektroniki Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera w specjalności automatyka. W latach 1973–1976 pracował w Przemysłowym Instytucie Automatyki i Pomiarów, gdzie zajmował się instalacjami komputerowych układów sterowania, głównie w zakładach przemysłu chemicznego. W latach 1976–1979 był słuchaczem Studium Doktoranckiego Politechniki Warszawskiej. W 1979 roku uzyskał tytuł doktora nauk technicznych za rozprawę doktorską pt. *Własności i zastosowania struktur sterowania z dyskretnym sprzężeniem zwrotnym*. Od 1980 roku pracował w Instytucie Automatyki Politechniki Warszawskiej (od 1994 roku Instytut Automatyki i Informatyki Stosowanej) na stanowisku adiunkta. W 1998 roku uchwałą Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w dziedzinie automatyka i robotyka, prezentując monografię pod tytułem *Strukturalne cechy regulacji predykcyjnej*.

W pracy naukowej zajmował się problematyką sterowania repetycyjnego (predykcyjnego) zarówno od strony teoretycznej, jak i praktycznej — w zastosowaniu do sterowania linią reaktorów periodycznych, systemem zbiorników retencyjnych (zespółowa nagroda Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w 1986 roku).

Równolegle zajmował się konstrukcją przemysłowych sterowników mikrokomputerowych. Łączył cechy naukowca o zacięciu teoretycznym, poznawczym z wysokimi umiejętnościami i zamiłowaniem inżyniera konstruktora elektronika. W latach 1985–1986 brał udział w projektowaniu sterowania robota przemysłowego RIMP 900, w latach 1987–1989 był głównym konstruktorem programowanego sterownika logicznego FPLC. W latach 1989–1991, pracując dodatkowo jako konstruktor w Przedsiębiorstwie Automatyki Przemysłowej MERA-PNEFAL, brał udział w pracach nad przemysłowym regulatorem jednokanałowym EFTRONIK.

Odbył dwa dłuższe zagraniczne staże naukowe w Wielkiej Brytanii. W latach 1983–1984 przebywał w Control Systems Centre, Institute of Sciences and Technology, University of Manchester, a w 1992 roku w ramach programu *Tempus* w Control Engineering Centre w City University of London.

Pracę naukowo-badawczą i dydaktyczną prowadził przede wszystkim w ramach zes-

Słowa kluczowe

- teoria sterowania
- regulatory programowalne
- układy hierarchiczne
- automatyka i elektronika przemysłowa
- regulacja predykcyjna

N

połu naukowo-badawczego zajmującego się hierarchicznymi metodami optymalizacji i sterowania złożonych procesów, kierowanego przez profesora Władysława Findeisena i następnie profesora Krzysztofa Malinowskiego. Opublikował ponad 20 opracowań naukowych. Brał udział w pracach naukowo-badawczych dotyczących sterowania systemem zbiorników retencyjnych w warunkach powodziowych (skonstruował sprzętowy symulator transformacji fali powodziowej), a także w pracach kilku zespołowych projektów badawczych finansowanych przez Komitet Badań Naukowych.

Prowadził wykłady i zajęcia laboratoryjne przede wszystkim z przedmiotów „Kompute-

rowa aparatura automatyki” oraz „Układy sterowania komputerowego”. W latach 1986–1995, pracując w zespole dwuosobowym, stworzył w Instytucie Automatyki Laboratorium Sterowania Komputerowego (nagroda Rektora Politechniki Warszawskiej w 1995 roku). Ponadto wykładał „Podstawy regulacji” i kierował wykonaniem 12 prac dyplomowych.

W latach 1998–1999 pełnił obowiązki Sekretarza Rady Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych, a od 1999 roku był członkiem Komisji Senatu Politechniki Warszawskiej ds. Badań Naukowych.

Zmarł po ciężkiej chorobie 4 grudnia 2000 roku. Był żonaty, pozostawił dwoje dzieci.

